

Шира јавност не би ни знала за Бранислава Димитријевића, помоћника министра културе Небојше Брадића, да није било емисије „Да, можда, не“ на РТС-у (22. април 2009) [\[1\]](#). У тој емисији, поред

Бранка Димитријевића

, учествовали су и

Борка Павићевић

, директорка Центра за културну деконтаминацију (ЦЗКД), композитор

Светислав Божић и

играч Црвене звезде из њене најсјајније генерације,

Душан Савић

. Иако је емисија била у знаку препирке Борке Павићевић и Душана Савића, изненађење су заправо биле изјаве Бранислава Димитријевића. Он је, наиме, по извесној радикалности, у појединим питањима, надмашио чак и саму Борку Павићевић.

Тако је Димитријевић, одмах на почетку емисије, изјавио да су "институције које заступају традиционалне националне системе изгубиле конце", а као пример навео Српску академију наука и Српску православну цркву. "Ја мислим да је у цркви (СПЦ) неопходна једна реформа", самоуверено је објашњавао Димитријевић. Али се при том пожалио да "не можемо да се мешамо у црквена питања(?!), јер је црква као институција самозатворена, она сама себе репродукује, над њом не постоји никаква друштвена контрола"(?!). Димитријевић је некако све време, док је о томе говорио, одавао утисак незадовољства што се црква не да "реформисати" и он и његове колеге немају прилике да и ту установу преуреде у складу са "највишим ЕУ стандардима" [\[2\]](#).

На примедбу водитељке Оливере Ковачевић да је СПЦ, без обзира што је "нереформисана" и даље установа у коју грађани Србије имају највише поверења, Димитријевић је са презиrom одговорио да је то само зато што Срби недовољно познају доктринарне основе хришћанства. "Постоји један сјајан теоретичар религије", подучавао нас је даље помоћник министра, "као што је Мирко Ћорђевић који је један од ретких људи који на један апсолутно учен начин може да објасни неке ствари и да људи нешто науче зашто је црква установљена, шта су то Јеванђеља...". Једноставно, следи из онога што је Димитријевић рекао, када би Срби више слушали и читали "социолога религије" Мирка Ћорђевића [\[3\]](#), схватили би колико је СПЦ страшно "нереформисана", па онда у њу више не би имали такво поверење какво сада имају!?

Затим се, у емисији, и Борка Павићевић сложила да "питање српског идентитета нема

Да ли је Србија добила "Министарство за културну деконтаминацију"?

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 04 мај 2009 15:24

везе са црквом" и прочитала лекцију Дулету Савићу о "српском национализму" и о томе да је чак и емисија "Док анђели спавају", његове супруге Марине Рајевић-Савић, заправо "фашистичка"(?!). Ваљда као признање за ово фантастично откриће, помоћник министра Димитријевић је Борку Павићевић одмах назвао правом српском патриоткињом. "Ја видим људе као што су Борка Павићевић као патриоте", објаснио је Димитријевић, "зато што они раде нешто што треба да промени одређен код у коме се ова земља са више или мање добрих разлога нашла". "Ми на томе морамо да радимо", ударнички је позвао Димитријевић, најављујући ваљда нове, заједничке победе Министарства културе и ЦЗКД на плану деконтаминације наше грозне, фашистичке културе.

Пошто се емисија приказивала на дан сећања на жртве геноцида почињеног у Другом светском рату, постављено је и питање нове хрватске поставке у музеју логора Јасеновац. Приказана је репортажа РТС-а из које се видело да у новој поставци нема слика усташких злочина, нити усташких зликоваца, да се из поставке уопште не може видети да иза најстрашнијег балканског стратишта стоји идеологија екстремног хрватског национализма – усташтва, да се признаје само 75.000 јасеновачких жртава и да је у новој поставци Јасеновац приказан као радни, а не као концентрациони логор! Због тога је, како је речено у репортажи, Ефраим Зуров, директор центра Симон Визентал из Јерусалима, ову најновију музејску поставку Јасеновца назвао "постмодернистичким смећем из којег посетилац може мало тога да сазна о размерама злочима у Јасеновцу"!

После приказивања ове репортаже Оливера Ковачевић је позвала Димитријевића да, као представник српског министарства које се, између осталог, бави музејима, прокоментарише ову нову изложбену поставку. Димитријевић јој је на то хладно рекао да саму поставку није видео и да зато не може да се о њој изјасни. Водитељка је била упорна, али Димитријевић је такође упорно објашњавао да не може да коментарише оно што није видео. Он се понашао као да је реч о некаквој обичној изложби, са никад виђеним експонатима на тему за коју никад није чуо, а не да је реч о поставци која говори о догађајима од пре 65 година и најстрашнијем страдању српског народа у целокупној његовој историји! Тиме је Димитријевић не само имплицитно довео у питање веродостојност претходно приказане репортаже (ех та РТС, и даље је у власти љутих српских националиста!), већ је инагурисао и јединствено правило којег ће се ваљда од сада држати наши еврореформисти: "Нисам био тамо, дакле то за мене и не постоји"! Нисам био у Аушвицу, дакле, шта је тамо приказано за мене је неважно. Сутра нове власти могу Аушвиц да насликају и као парк забаве и одмора за Јевреје, који су организовали хумани и несебични нацисти. Мене се то не тиче, јер ја то нисам видео... Заиста жалосно!

Како га Оливера није остављала на миру, Димитријевић је на крају процедио кроз зубе

Да ли је Србија добила "Министарство за културну деконтаминацију"?

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 04 мај 2009 15:24

да "ми треба овде да се бринемо о нашим стратиштима, о Јајинцима и Старом Сајмишту", а не о Јасеновцу. Ето то је та "политичка коректност", коју нам упорно намеће Друга Србија. Ми Срби се смемо бавити једино бескрајним кајањем због постојања НЕМАЧКОГ логора на тлу тадашње НДХ, а данашњег Београда (тј. на Старом сајмишту) [4] и то је све докле треба да иде наше сећање на жртве Другог светског рата. Насупрот тога, ми треба, ваљда, ћутке да посматрамо како се Јасеновац, та најстрашнија фабрика демонског садизма, са посебним логором за што свирепије убијање деце, постепено претвара у безазлени "радни логор", а онда, ваљда у будућности, и у "камп одмора и забаве за ратом исцрпљене Србе". При томе ништа не смемо да предузимамо, како случајно не бисмо иритирали "наше хрватске пријатеље, који ће сутра помоћи да и ми постанемо чланице ЕУ и НАТО пакта". Баш дивна "агенда" српског Министарства културе!

Мени лично се, међутим, из целог овог ТВ наступа помоћника министра културе највише допало то колико је бриге Димитријевић показао за очување – латинице у Србији. Он се наиме похвалио да је код градских власти у Београду протествовао што су називи улица исписани ћирилицом. "Ми смо једина земља у Европи са два писма и то треба да буде наш бренд", казао је помоћник министра, уз одушевљено климање главом Борке Павићевић. Зато се Димитријевић одмах и заложиио да се та страшна неравноправност ћирилице и латинице под хитно исправи, тако што ће се улице у Београду од сада писати и на латиници.

После ових Димитријевићевих речи ја се исплаках над худом судбином латинице! Јер, као што сви то добро знамо, 99 посто наших телевизија емитује програм искључиво на ћирилици (а нарочито Б-92), 99 посто назива производа у нашим радњама су исписана на ћирилици, а чак 100 посто онога што штампа Боркин ЦЗКД, Соњин ХОС, Наташин ФХП, Чедин ЛДП и остале наше драге људскоправашке невладине и владине организације такође је написано на тој империјалној и свеprisутној ћирилици... Зато Брадићево министарство културе, вероватно, и улаже толико напора да заштити ту јадну, изумирућу и од српских националиста прогоњену латиницу. Шмрк, шмрк, Брадићу и Димитријевићу, хероји одбране нашег културног диверзитета, где сте се до сада крили?!

Пошто је овако храбро бранио политику Министарства културе пред распомамљеним српским националистима, **на Димитријевића** је насрнула и дрска београдска штампа. Лист Прес је чак затражио његову оставку.

Разумљиво је да је

Министарство културе одмах узело

Димитријевића

у заштиту. Из министарства је саопштено да "Бранко Димитријевић ради стручно, савесно и одговорно посао помоћника министра" и да министар Брадић "неће тражити

његову оставку, нити предузети било какве мере против свог помоћника"

[5]

. А и како би ако се зна чији је Бранислав син

[6]

, а и зашто би када је Бранислав у Министарство и дошао као кадар који се већ доказао као "бескомпромисни критичар" те "нереформисане СПЦ"!

Наиме, Бранислав се већ 2005. године прославио пишући апологију за "Метеорску кишу" Живка Грозданића. Реч је о једној бестидној инсталацији, где чуда, нигде другде до у Центру за културну деконтаминацију, Борке Павићевић. Кроз ту инсталацију, наиме, Грозданић, који је иначе директор Музеја савремене уметности Војводине, приказао је сиротог патријарха Павла како немоћан лежи затрпан хрпом камења које је пало са неба због његове грешности и грешности СПЦ [7]. Грозданић уопште није крио да је његово дело отворен напад на СПЦ. "Дело је обрачун савремених уметника са Српском православном црквом", објашњавао је он. "Циљ рада је да позове на њену реформу, да се са неба спусти на земљу, а уједно и да се преиспита њена функција у времену дигиталне технологије", пошто "црква представља једног од кочничара свеопштих реформи у Србији" (*Курир*, 24. септембар 2005) [8].

Ову "инсталацију" одушевљено је подржао и сам Бранислав Димитријевић својим текстом " $E=\frac{1}{2}MxV^2$ или: Само Бог свети зна..." [9]. У њему нам је Димитријевић лепо објаснио да је Грозданићев рад храбар напад "на развијени систем идеолошке забране и само-по-себи-разумљиву недодирљивост неких тема". Грозданића, по млађаном Димитријевићу, не треба бранити "флоскулом о слободи уметничког изражавања", већ објашњењем да је реч "о `присили` над уметником да овако нешто изведе. Присила је друштвена. Она је производ нужности да се коначно погоди средиште патерналне/патријархалне недодирљивости".

Тако нам је Димитријевић свима открио невероватну истину да српски уметници, само ако су прави, надахнути и при томе још директори Војвођанског музеја, осећају некакву страшну "присилу" да "уметнички погађају" Патријарха и СПЦ, и да је то сасвим оправдано јер је реч о "нужности да се коначно погоди средиште патерналне/патријархалне недодирљивости". Пошто нам је и Грозданић лепо објаснио да је "циљ овог рада да позове на реформу СПЦ", јер "црква представља једног од кочничара свеопштих реформи у Србији", није ни чудо да је онда и Бранислав Димитријевић, чим је постао помоћник министра, кренуо да нам преко Јавног севиса објашњава важност "реформи" те грозне, "конзервативне", "патернално-патријархалне" Српске православне цркве. И није ни чудо да се Борка Павићевић у истој емисији похвалила да је један од главних финансијера њеног ЦЗКД сада постало управо

Да ли је Србија добила "Министарство за културну деконтаминацију"?

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 04 мај 2009 15:24

Димитријевићево Министарство културе. А сад се још штампа буни и тражи Димитријевићеву оставку? Свашта!

Што је најлепше, Димитријевић делује као сасвим пристојан и лепо образован човек [\[10\]](#). Он је, међутим, сасвим урастао у свој лепо ушушкан свет "круга двојке", у коме смо сви "иста екипа", намештамо једни другима тезге и послове, живимо као рентијери наше опозиционе борбе из деведесетих, на нашим "party-јима" се згражавамо над "примитивношћу" Србије, а где год можемо водимо прави крсташки рат против свега што је "традиционално" и "национално"

[\[11\]](#)

. У том свету је, ваљда, сасвим нормално да Министарство културе финансира гостовање изложбе "О нормалности: уметност у Србији 1989-2001", у Кацен Арт Центру у Вашингтону (изложба је отворена 5. маја 2009), чији су аутори Бранислава Анђелковић-Димитријевић, директорка Музеја савремене уметности у Београду и, савим случајно, супруга Бранислава Димитријевића, као и особа која се случајно зове управо Бранислав Димитријевић, баш исто као и "помоћник министарства културе за међународне односе, европске интеграције и развој менаџмента у области културе", баш исто као и "комесар павиљона Србије на Бијеналу у Венецији 2009. године", баш исто као и "саветник и гостујући кустос Музеја савремене уметности", итд, итд... У том свету је сасвим нормално да су у овом, "првом пројекту међумузејске сарадње у области савремене визуелне уметности између институција из Србије и САД у последњих неколико деценија", главна тема изложбе буде Србија у "ери ратова, насиља, етничког чишћења, политичког слепила" у којој је "доминирао свет ратнохушкаче националистичке идеологије", како стоји у званичној најави изложбе

[\[12\]](#)

. У том свету је сасвим "cool" да основни мотив изложбе, која треба да представи савремену српску уметност, буде црвени кукасти крст, као симбол "ратнохушкаче" и "националистичке" Србије, каква је била онда, а каква је у суштини, за читаву "нашу екипу" и наше евроатлантске пријатеље и мецене, и данас. Јер, у том свету "круга двојке" деведесете године су и даље веома живе, као вечна тема наше борбе, чак и сада, после девет година, чак и сада када смо на власти, чак и сада када смо помоћници министра, директори, управници и уредници... Јер, још увек је та Србија "националистичка" и "нерефомрисана", и још увек мора да плаћа, пуно, дуго и беспоговорно, да бисмо је до краја "деконтаминирали" и "денацификовали", да бисмо је зауздали и опасали ми, наше супруге, наше куме, наши очеви, наши пријатељи и пријатељице...

Сав утопљен у такав свет, Димитријевић уопште и није у стању да примети сву противуречност и лицемерје сопствене "идеолошке" позиције. Јер, он је, у поменутој емисији, одржао праву лекцију Дулету Савићу о "политичкој коректности", подучавајући га да се Албанци никако не смеју звати Шиптари. "Морају да постоје нека правила комуникације, мора да постоји одређена форма и начин на који се неке ствари говоре",

објашњавао је он. "Ако је за Албанце увредљиво што их зовемо Шиптари, онда их тако не треба ни звати". Међутим, Димитријевићу је истовремено показао потпуну равнодушност што ће се православни Срби бескрајно увредити када им њиховог доброг патријарха прикажете као грешника затрпаног камењем. Њему је свеједно што ће се православни хришћани увредити на саму идеју о "рефомисању" православне цркве [13]. Њему је свеједно што ће се увредити онолики Срби којима су усташе ножем и маљем побиле породицу у Јасеновцу, пошто он, као представник српског министарства културе, чак нема ни коментар на негационистичку "поставку" јасеновачког музеја. Димитријевићу је свеједно, јер он очигледно нема "сензибилитет" за такву врсту увреда. Јер ти људи које он вређа нису његов свет, јер су сви ти хришћански, традиционални, пострадавши Срби заправо за њега само онај чувени Други, онај који се не разуме, онај који се не цени и онај који се не воли.

Али, док грађанин Димитријевић има право да не воли те хришћанске, традиционалне и пострадаше Србе, помоћник Димитријевић мора да научи да их цени. Макар толико да их не вређа својим неумесним коментарима и ставовима, макар толико да схвати да управо такви Срби јесу већина пореских обвезника од којих се финансира и његово министарство, и Грозданићев музеј, и Боркин Центар за културну деконтаминацију, и све те "инсталације" и "пројекти" у којима се Србија приказује као легло фашиста и дивљака. Ти хришћански и традиционални Срби не траже данас чак ни Димитријевићеву оставку. Они само моле да их Димитријевић и остали евро-усређитељи са својим "реформама" свега и свачега коначно оставе на миру. Траже ли они превише? И јесу ли те молбе да им оставе њиховог патријарха и њихову цркву на миру нешто зло и "европски" толико неприхватљиво да чак не треба ни да буду саслушане?

[1] Цела емисија се може погледати на адреси <http://www.rts.rs/page/tv/sr/story/20/RTS+1/56983/Da++Mo%C5%BEda+Ne.html>

[2] Ово незадовољство Димитријевић је доцније отворено изразио у интервјуу Луковићевим *Е-новинама* (у којима је, иначе, после емисије представљен као (анти)национални херој): "СПЦ је на жалост на странпутици јер се не бави адекватно ширењем идеја јеванђеља и уопште моралним посрнућем овог друштва. (...)Док СПЦ не почне да даје од себе другачије сигнале, она је и даље фактор који спречава грађанску еманципацију овог друштва. (...)Мој утисак је да су и даље противници европских стандарда и вредности (они за које је и везивање за радијатор релевантан облик политичке комуникације, што у ЕУ ипак не би било дозвољено!) овде и даље гласнији јер не постоји никаква препрека да се ксенофобни и фашистички ставови слободно дистрибуишу, док се кампања слободно шири против мојих, како видите крајње умерених

Да ли је Србија добила "Министарство за културну деконтаминацију"?

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 04 мај 2009 15:24

изјава о потреби реформи пре свега у главним институцијама овог друштва, или овог „народа” како се воли рећи" (<http://www.e-novine.com/sr/inter-vju/clanak.php?id=25446>).

[3] За кога, међутим, чак и просечено обавештени читалац види да је у религијској материји аутодидакт, а у социолошкој аналфабета.

[4] Види мој текст <http://www.politika.rs/pogledi/Slobodan-Antonic/KOMPLEKS-KRIVICE.sr.html> :

[5] <http://www.pressonline.rs/page/stories/sr.html?view=story&id=63631§ionId=37>

[6] <http://www.pressonline.rs/page/stories/sr.html?view=story&id=63773§ionId=37>

[7] Види слику инсталације на: <http://www.serbiancontemporaryart.info/radovi.php?lang=1&id=998> . Постоји још једна верзија овог "уметничког дела", у којој патријарх Павле у руци, као постоље патријаршијског крста, држи огромну цигарету (види: http://www.seecult.org/index.php?q=gallery&g2_itemId=7913)

[8] <http://www.naslovi.net/2005-09-24/kurir/pajo-pazi-meteor/43264>

[9] <http://www.czkd.org/programi.php?id=141&lang=sr>

[10] Димитријевић је дипломирао историју уметности, а постдипломске студије је завршио на Универзитету у Кенту (<http://www.kultura.sr.gov.yu/?jez=sc&p=703>).

Да ли је Србија добила "Министарство за културну деконтаминацију"?

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 04 мај 2009 15:24

[11] Види: [http ://starisajt.nspm.rs/kulturnapolitika/2007_ant_kulturni_rat.htm](http://starisajt.nspm.rs/kulturnapolitika/2007_ant_kulturni_rat.htm)

[12] [http ://www.msub.org.rs/izlo%C5%BEba/o-normalnosti](http://www.msub.org.rs/izlo%C5%BEba/o-normalnosti)

[13] Јер, сви који су у хришћанству хтели да реформишу цркву одавно су већ постали протестанти. Носећа идеја православља, наиме, и јесте очување предаје изворног хришћанства. Но, чак када тако и не би било, понајмање "савети" за "реформу" неке цркве треба да долазе од представника државе.